

„Nesmierne
atmosférické
a lahodne
hrôzstrašné.“

Alex
Michaelides

Jeden z vás zomrel. Ďalší zmizol bez stopy.
A ty navždy utekať nemôžeš.

TEMNÝ PRIATEĽ

Alex North

OD AUTORA BESTSELLERA ŠEPKÁR

Ljndeni

TEMNÝ PRIATEL'

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Alex North
TEMNÝ PRIATEL' – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

TEMNÝ PRIATEĽ

Alex North

**TEMNÝ
PRIATEĽ**

Ljndeni

Original English language edition first published
by Penguin Books Ltd, London
Text copyright THE SHADOW FRIEND © Alex North 2020
The author has asserted his moral rights
All rights reserved
Translation © Samuel Marec, 2020
Cover design © Penguin Random House
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie
kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo
akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1940-7
ISBN e-knihy 978-80-566-2038-0
ISBN e-knihy 978-80-566-2039-7
ISBN e-knihy 978-80-566-2040-3

Venujem Lynn a Zackovi

Prológ

Matka ma zobrala na policajnú stanicu.

Pôvodne ma na ňu chceli odviezť policajti na zadnom sedadle svojho auta, ale ona im to nedovolila. Pamätám si, že práve vtedy sa jediný raz rozčúlila. Mal som pätnásť rokov, stál som v kuchyni a nado mnou sa týčili dvaja obrovskí policajti. Matka stála vo dverách. Pamätám si, ako sa jej menil výraz tváre, keď jej hovorili, prečo prišli a o čom sa chcú so mnou porozprávať. Z toho, čo počula, najprv vyzerala zmätená, no vzápätí sa výraz na jej tvári čoraz viac približoval k strachu. Pozrela sa na mňa a uvidela, aký vystrašený som v tej chvíli ja sám.

Moja matka bola drobná žena, ale jej zúrivy hlas a odhodlané držanie tela policajtov prinútilo odstúpiť odo mňa. Cestou na policajnú stanicu som sedel vedľa nej. Nasledovali sme auto, ktoré nás eskortovalo cez štvrť. Všetky zmysly som mal v tej chvíli otupené.

Keď sme prišli k starému ihrisku, policajné auto spomalilo. „Nepozeraj sa tam,“ vystríhala ma matka.

Ale ja som sa pozrel. A uvidel som zátarasu, ktoré tam polícia rozmiestnila. Ulice lemovali policajti s vážnym výrazom na tvárach. Cestu zas lemovalo množstvo áut; ich svetlá sa v neskorom popoludňajšom slnku ticho krútili. A zazrel som aj tú starú preliezačku. Ihrisko okolo nej bolo vždy jednotvárne a sivé, ale teraz som na ňom zrazu uvidel akési červené stopy. Všetko to pôsobilo veľmi tichým a pokojným dojmom, na mieste vládla takmer slávnostná atmosféra.

A potom auto idúce pred nami zastavilo.

Policajti sa postarali o to, aby som mal dobrý výhľad na výjav, za ktorý som bol podľa nich určite zodpovedný.

Musíš s Charliem niečo urobiť.

Počas tých dlhých mesiacov, ktoré dnešnému dňu predchádzali, mi táto myšlienka napadala často a stále si pamätám aj pocit frustrácie, ktorý ju sprevádzal. Mal som pätnásť a nebolo to fér. Mal som dojem, že celý môj život kontrolujú dospeláci, ktorí ma obklopujú. Obmedzujú ma. Zdalo sa však, že ani jeden z nich si nevšimol onen čierny kvet, hnijúci priamo uprostred záhrady. Inak by sa totiž určite rozhodli, že je jednoduchšie nechať ho tak – že na tráve, ktorú svojím jedom zabíja, nezáleží.

Zúčtovanie s Charliem nemali nechať na mňa.

Teraz tomu už rozumiem.

Lenže keď som vtedy sedel v aute, premohol ma pocit viny. Chceli, aby to tak bolo. Dopoludnia som sa prechádzal po zaprášených uliciach, žmúril do slnka a potil sa v spaľujúcej horúčave. Vtedy som si na ihrisku všimol Jamesa. S nikým som sa nekamarátil tak dlho ako s ním. Z tej diaľky pôsobil ako drobná a osamelá postava, na preliezačke sa zvláštne chúlil. A hoci vtedy od nášho posledného rozhovoru uplynulo už niekoľko týždňov, celkom presne som vedel, čo robí. Nepochyboval som o tom, že tam čaká na Charlieho s Bilym.

Prešiel som okolo neho.

Na mieste činu bolo množstvo policajtov, všetci sa otočili; chceli si nás obzrieť. Na krátku chvíľu som mal pocit, akoby som bol uväznený v bubline, v ktorej vládne absolútne ticho. Hľadia na mňa. Hodnotia ma.

Vzdych náhle preťal akýsi hluk a ja som sa strhol.

Zlomok sekundy mi trvalo, kým som si uvedomil, že matka sa opiera o klaksón. Jeho hlasné trúbenie pôsobilo v tomto prostredí nevhodne a rušivo – ako výkrik na pohrebe –, avšak keď som sa na ňu pozrel, zatínala zuby a zúrivy pohľad upierala

na policajné auto pred nami. Rukou stále tlačila na klaksón, ten ešte vždy trúbil a ozýval sa po celej štvrti.

Päť sekúnd.

„Mami.“

Desať sekúnd.

„Mami.“

Potom sa policajné auto pred nami opäť pomaly dalo do pohybu. Matka zodvihla ruku z klaksóna a v okolitom svete zase zavládlo ticho. Keď sa ku mne obrátila, na tvári mala výraz, ktorý vyjadroval bezmocnosť a rozhodnosť zároveň. Hovoril mi, že to bremeno bude niesť so mnou; pomôže mi, ako len bude môcť.

Pretože som jej syn a ona na mňa dá pozor.

„Bude to v poriadku,“ povedala chlácholivo.

Neodpovedal som. Opäťoval som jej však pohľad, pretože som si uvedomil vážny tón jej hlasu a presvedčenie, ktoré sa jej odrážalo na tvári. Hoci by som si to nikdy nepriznal, bol som vďačný za to, že existuje niekto, kto na mňa dá pozor. Bol som vďačný za to, že je pri mne niekto, komu na mne záleží. Niekto, kto bol o mojej nevine presvedčený natoľko, že to ani nemusel povedať.

Niekto, kto urobí všetko pre to, aby ma ochránil.

Mal som pocit, že to trvá nekonečne dlho. Potom matka spokojne prikývla, opäť sa pozrela pred seba a vyrazila na cestu. Nasledovali sme auto po ceste zo štvrte; odišli sme od zaparkovaných policajných dodávok, civiacich policajtov a zakrvaveného ihriska. Všetko sme to nechali za sebou. Keď sme vyšli na rýchlostnú cestu, v hlave som ešte stále počul ozvenu matkiných slov.

Bude to v poriadku.

Hoci odvtedy prešlo už dvadsaťpäť rokov, stále na to často myslím. Presne to predsa svojim deťom hovoria všetci dobrí rodičia. Lenže čo to vlastne znamená? Je to nádej, obyčajné že-

lanie. Snaha dostať šťastie na svoju stranu. Sľub, ktorý musíme dať a ktorému sa musíme snažiť všetkými silami uveriť, pretože čo iné nám ostáva?

Bude to v poriadku.

Áno, často na to myslím.

Často myslím na to, že presne takto to všetci dobrí rodičia hovoria – a na to, ako často sa mýlia.

PRVÁ ČASŤ

I

Teraz

V deň, keď sa to začalo, mala detektívka Amanda Becková teoreticky voľno. Dlho spala. Keďže ju nadránom zobudila stará známa nočná mora, tenkým závojom spánku sa snažila prikrývať tak dlho, ako to len šlo. Kým sa zobudila, osprchovala a urobila si kávu, bolo už takmer poludnie. Práve vtedy niekto zabíjal chlapca, hoci o tom ešte nikto nevedel.

Uprostred popoludnia Amanda vyrazila na krátku cestu autom, aby navštívila otca. Keď dorazila do Rosewood Gardens, bolo tam zaparkovaných niekoľko áut, ale nikoho nevidela. Kráčala po kľukatom chodníku, vedúcim pomedzi kvetinové záhony k bráne, a na celý svet náhle doľahlo absolútne ticho. Prechádzala zákrutami, ktoré sa počas posledného dva a pol roka naučila naspamäť, pričom kráčala okolo dôverne známych náhrobných kameňov, slúžiacich jej na tejto ceste ako značky.

Bolo zvláštne, že o mŕtvych ľuďoch rozmýšľala ako o priateľoch?

Možno áno, no aj tak to mimovoľne robila. Na cintorín chodila najmenej raz týždenne, čo znamenalo, že mŕtvych ľudí, ktorí tu ležali, vídava častejšie ako tých niekoľko živých priateľov, čo mala. Pri chôdzi si ich v duchu odškrtávala. Tu je hrob, ktorý je vždy pekne upravený, s čerstvými kvetmi. Tam ďalší, so starou a prázdnu fľašou od brandy opretou o náhrobný kameň. A potom kus zeme pokrytý plyšovými hračkami: to bude detský hrob, tipla si Amanda, a darčeky tu nechali smútiaci rodičia, ktorí sa ešte svojho dieťaťa nedokázali úplne vzdať.

A potom, za poslednou zákrutou, otcov hrob.

Zastavila sa a ruky vtisla hlboko do vreciek kabáta. Hrob bol označený štvorcovým náhrobným kameňom, širokým a moc-

ným, pretože presne tak si z obdobia dospievania pamätala aj otca. V jednoduchosti toho náhrobku sa ukrývala akási príjemná nezmieriteľnosť – len jeho meno a dva dátumy ohraňujúce jeho život. Žiadny zbytočný krik, presne tak, ako by to sám chcel. Jej otec bol milujúcim a starostlivým manželom a otcom, ale celý život zasvätil práci v policajnom zbore, pričom vždy podvečer odišiel z kancelárie po tom, čo si celý deň svedomito plnil svoje povinnosti. Zdalo sa jej správne, že náhrobný kameň by to mal odrážať. Našla taký, ktorý to spĺňal – a to naozaj dobre –, ale zároveň dbala o to, aby starostlivo oddelila svoje emócie.

Žiadne zasrané kvety na hrobe, Amanda.

Keď bude po mne, bude po mne.

Jeden z mnohých rozkazov, ktorý poslúchla.

Bože, aj tak však mala zvláštny a znepokojujúci pocit z toho, že jej otca už niet. Ako dieťa sa bála tmy, a keď kričala, práve on ju zakaždým prišiel upokojiť. Pamätala si ten pocit úzkosti – akoby jej ktosi zobral záchrannú sieť –, ktorý ju opantal vždy, keď mal nočnú službu. Ak spadne, nebude ju mať čo zachytiť. Rovnaký pocit mala po tieto dni aj zo svojho života. Neustále sa jej kdesi v podvedomí zdalo, že čosi nie je v poriadku a niečo jej chýba, ale nebude to tak navždy. Potom si uvedomila, že otec je mŕtvy, a toto náhle zistenie ju zarazilo. Ak by teraz vykrikla, nebolo nikoho, kto by ju v tej tmavej noci našiel.

O čosi viac sa zababušila do kabáta.

A keď bude po mne, nieže sa so mnou budeš rozprávať.

Ďalší uposlúchnutý rozkaz, takže pri každej návšteve hrobu iba stála a rozmýšľala. Otec mal, samozrejme, pravdu. Amanda – rovnako ako jej otec – nebola nábožensky založená, takže jej nedávalo veľký zmysel niečo pri hrobe nahlas odriekať. Aj tak tu už teraz nebol nikto, kto by si ju vypočul; príležitosť na výsluch pominula. Ostal jej len krátky život, počas ktorého mohla využiť skúsenosti a múdrosť svojho otca; bolo len na nej, či sa

jej to podarí. Posvietiť si na niektoré veci, oprášiť ich, zistiť, čo funguje, čo nie a čo sa dá použiť.

Rozvážny.

Rezervovaný.

Praktický.

Presne takto pristupoval k práci. Často myslela na radu, ktorú jej dal: keď vidíš niečo strašné, vlož to do škatule a odlož to. Drž tú škatuľu zamknutú v hlave a otvor ju iba vtedy, keď do nej potrebuješ vložiť niečo ďalšie. Prácu a to, čo v nej vidíš, musíš za každú cenu oddeliť od svojho súkromného života. Znelo to tak jednoducho, tak jasne.

Keď nastúpila k polícii, bol na ňu nesmierne hrdý, a hoci jej celým srdcom chýbal, istým spôsobom bola zároveň rada, že nevidí, ako sa vyrovnala s tým, čo sa stalo za posledné dva roky. Škatuľa hrôz v hlave, ktorá sa nedala zavrieť. Nočné mory v posteli. Skutočnosť, že, ako sa ukázalo, nebola takou policajtkou ako on. Rozmýšľala, či takou vôbec niekedy bude.

A hoci otcove rady nasledovala, nedokázala naňho prestať myslieť. Dnes, tak ako vždy, rozmýšľala nad tým, aký by z nej bol sklamaný.

Keď jej zazvonil telefón, bola práve na ceste k autu.

O pol hodiny neskôr bola Amanda späť vo Featherbanku a kráčala po smetisku.

Nenávidela to tu. Nenávidela tie drsné, slnkom vysušené kríky. To ticho a osamelosť. To, ako tunajší vzduch vždy pôsobil chorým dojmom, akoby pôda vyschla a akýsi dávny ľudský inštinkt vycítil ten jed a hnilobu, čo sa tu ukrývali.

„Tu ho teda našli, je tak?“

Detektív John Dyson, ktorý kráčal vedľa nej, ukázal smerom k živoriacim kríkom. Ako všetko, čo tu dokázalo prežiť, aj ony boli suché, ostré a nevľúdne.

„Áno,“ odvetila. „Tu.“

Tu ho našli.

Skôr platilo, že tu ho prvýkrát stratili. Pred dvoma rokmi zmizol cestou domov chlapček a potom, o niekoľko týždňov neskôr, niekto na tomto mieste pohodil jeho telo. Bol to jej prípad. Po tom, čo nasledovalo, sa jej kariéra premenila na akýsi voľný pád. Pred úmrtím toho chlapca si svoju kariéru predstavovala tak, že bude v priebehu rokov postupne stúpať, pričom škatuľa v hlave ostane bezpečne zatvorená. Ukázalo sa však, že vôbec nepozná samu seba.

Dyson prikývol.

„Mali by to tu ohradiť. A z obežnej dráhy sem hodiť jadrovú bombu.“

„Ale zlých vecí sa predsa dopúšťajú ľudia,“ povedala. „Ak by ich nerobili tu, robili by ich niekde inde.“

„Možno.“

Nevyzeral, že by ho presvedčila, ale zároveň sa jej nezdalo, že by mu na tom záležalo. Amande napadlo, že Dyson je pomerne hlúpy, no na jeho obranu zase skonštatovala, že si to podľa všetkého aspoň uvedomuje. Pre jeho kariéru bola charakteristická absolútna absencia ambícií. Mal už krátko po päťdesiatke, robil to, čo sa od neho očakávalo, dostával za to pravidelnú výplatu a večer išiel domov bez toho, aby sa čo i len obzrel. Závidela mu.

Husté koruny stromov, lemujúce kameňolom, boli teraz priamo pred nimi. Obzrela sa. Kordón, ktorý nariadila rozostaviť okolo smetiska, bol zakrytý kríkmi, no cítila, že tam je. A za ním, samozrejme, neviditeľné ozubené kolesá veľkého vyšetrovania, ktoré sa už začali dávať do pohybu.

Prišli k stromom.

„Dávaj si pozor,“ povedal Dyson.

„Ty si dávaj pozor,“ odvrkla.

Naschvál vykročila pred neho, podvihla latku na ohrade, ktorá oddeľovala kameňolom od smetiska, zohla sa a prešla popod ňu. Neďaleko síce stála vyblednutá výstražná tabuľa, avšak miest-

ným deťom v objavovaní terénu zabrániť nedokázala. Možno ich dokonca motivovala; ak by bola dieťaťom, určite by to o nej platilo. No Dyson mal pravdu. Zradný svah sa tu prudko zvažoval, a preto si Amanda opatrne hľadela pod nohy. Ak by sa pred ním teraz pošmykla, musela by ho zabiť, aby si zachovala tvár.

Svahy kameňolomu boli nebezpečne strmé a ona po nich opatrne zostupovala. Korene a konáre, spálené v neznesiteľnej letnej horúčave až dobiela, viseli zo skál ako šľachy a ona sa chytala ich drsných koncov, aby nestratila rovnováhu. Jama bola totiž hlboká asi päťdesiat metrov; keď mala konečne pod nohami pevnú zem, vydýchla si.

O sekundu neskôr počula, ako sa Dysonova noha pošmykla na kameni.

A potom ich obklopilo ticho.

V kameňolome panovala strašidelná atmosféra, ktorá akoby pochádzala z iného sveta. Pôsobil uzavretým a opusteným dojmom, a zatiaľ čo na smetisko nad nimi stále páľilo slnko, tu bolo omnoho chladnejšie. Rozhliadla sa po okolitých skalách a zhlukoch žltúcich kríkov, ktoré tu dole rástli. Bolo to bludisko.

Bludisko, v ktorom im Elliot Hick ukazoval cestu.

„Tadiaľto,“ pokynula.

O niečo skôr v to popoludnie polícia pred neďalekým domom zatkla dvoch dospievajúcich chlapcov. Jeden z nich, Elliot Hick, bol na pokraji nervového zrútenia; druhý, Robbie Foster, bol, naopak, pokojný, avšak duchom neprítomný. Každý z nich držal v ruke nôž a knihu a obaja boli takmer od hlavy po päty zmáčaní krvou. Momentálne prebiehal na policajnej stanici ich výsluch, no Hick už policajtovi poverenému jeho vedením povedal, čoho sa obaja dopustili aj kde nájdu výsledok ich činu.

Nie je to ďaleko, objasnil.

Sto metrov alebo tak.

Amanda si to nasmerovala medzi skaly, dávala si načas, pohybovala sa pomaly a opatrne. Tunajšie ticho na ňu doliehalo;

mala pocit, že je pod vodou. V hrudi cítila tlak; tušila, čo uvidia. Samozrejme, za predpokladu, že Hick hovorí pravdu. Vždy existovala šanca, že tu nakoniec vôbec nič nie je. Že to všetko bola len nejaká bizarná hra.

Amanda natiahla ruku a záclonu ostrých konárov odhrnula do strany. Predstava, že by išlo o vtip, sa jej zdala absurdná, no potešila by ju omnoho viac ako myšlienka na to, že čoskoro vkročí na čistinu a uvidí...

Zastavila sa.

A zbadala to.

Dyson jej vykročil spoza chrbta a postavil sa vedľa nej. Dýchal o niečo rýchlejšie, hoci nebolo jasné, či to bol dôsledok fyzickej námahy pri zostupe a chôdzi alebo toho, čo pred nimi práve ležalo.

„Ježišikriste!“ vyhrkol.

Čistina pred nimi bola zhruba šesťcípá, pôda rozoklaná, ale v zásade rovná, a zo všetkých strán ju obklopovali stromy a husté kríky. Celé to miesto malo takmer okultný nádych a tento prvý dojem väčšmi umocňoval výjav, na ktorý hľadeli.

Telo sa nachádzalo asi päť metrov od nich, priamo uprostred čistiny. Bolo naštylizované do kľačiacej polohy, sklonené takmer v modlitbe, tenké ruky zložené dozadu pozdĺž zeme ako zlomené krídla. Zdalo sa, že je to telo dospievajúceho chlapca. Oblečenie bol v šortkách a tričku s krátkymi rukávami, ktoré mal vyhrnuté až po pazuchy. Pre množstvo krvi sa však len s ťažkosťami dalo povedať, akej farby tričko vlastne bolo. Na jeho odhalenom tele sa črtalo množstvo bodných rán; krv na pokožke okolo nich mala svetlohnedú farbu. O niečo hlbšia kaluž sa nachádzala pod hlavou, ktorú mal neprirodzene zaklonenú do strany, takmer oddelenú od tela, milosrdne naklonenú preč od Amandy.

Rozvážny, pripomenula si.

Rezervovaný.

Praktický.